

Værdi. Der skete fremdeles det, som allerede det ærede Medlem Hr. Pitzner har peget paa, og som jeg i Udvalget gjorde opmærksom paa, at der overfor Aktieejerne fremkom en Forskel i Behandlingen, idet enhver, der var i Stand til at se igennem denne Erklæring, fordi han maaske havde en Viden stammende fra et eller andet, i denne Tid har kunnet sælge sine Aktier og faa fra 110 ned til 73 pCt., medens de, der har stølet paa denne Erklærings Autoritet, faar deres Aktier nedskrevet nu formelt til maaske 20 pCt., og enhver vil saa kunne se, hvad denne Formalitet betyder.

Derfor er det urigtigt, hvad Nationalbankdirektør Ussing siger, at Børsjobberne er blevet narret og ingen andre. Nej, ikke en eneste af Børsjobberne er blevet narret; thi der er ingen Børsjobber, der har købt Landmandsbankaktier i den Tro, at de vilde stige. Andre er derimod blevet narret, og da først og fremmest alle saadanne Smaafolk, der sidder, saaledes som andre Ordførere har udtalt, med disse Aktier, købte i god Tro for at have et Papir liggende, eller arvede; de er blevet narret, og det er for dem kun en ringe Trøst, at man nu kan sige: hvis man havde ladet være med at udstede den Erklæring den Gang og gennemført en Ordning straks, da vilde deres Aktier ingen Værd have haft allerede den Dag, saaledes som de nu i Dag ingen har. Saadanne Distinktioner kan man ikke faa Folk til at gaa ind paa, de vil holde sig til dette: Landets højeste Autoriteter, Handelsministeren, Regeringen, Nationalbanken, sagde om Aktierne, at de var 110 pCt. værd, endskønt Bankinspektøren havde sagt, at de intet var værd.

Det eneste, der kan forklare, at Nationalbankdirektør Ussing har været med til at gennemføre den Ordning, som han mente kunde skabe Ro, paa en saa angribelig Maade, er den Omstændighed, at Nationalbanken, som han siger i den sidste Linie af sin Erklæring i Dag, „stod med Landets Skæbne i sine svage Hænder og skulde afgøre Spørgsmaalet uforberedt fra Søndag Morgen til Søndag Aften“. Der ligger heri en Anklage mod de Mænd indenfor Regeringen, Handelsministeren og Statsministeren, hvem det havde paahvilet ikke at lade Nationalbanken med sine svage Hænder komme til at skulle klare denne Sag uforberedt fra Søndag Morgen til Søndag Aften. Hvad Nationalbankdirektør Ussing skriver, er i Virkeligheden det, at Nationalbanken handlede den Dag med en Pistol for Brystet — det er om-

trent den Situation, hvori Rigsdagen befinder sig i Dag.

I denne Forbindelse er det nu af Interesse ogsaa at dvæle ved, hvad der blev oplyst i Udvalget i Dag, at Nationalbanken, da den gik ind i denne Ordning, regnede med, at Staten vilde deltage i den, at Staten vilde deltage med sin Garanti for de 30 Millioner, som Nationalbanken skulde indskyde i Landmandsbankens Reservefond, eller for en Del deraf. Den højtærede Statsminister har udtalt, at han og Handelsministeren havde erklæret overfor Nationalbanken, at de var rede til, naar det ønskedes, at forelægge denne Sag om Statens Garanti i Juli for Regeringen og Rigsdagen. Men dette Tilsagn har Statsministeren, efter at Ordningen var gennemført, vidst at frigøre sig for ved at erklære, at han ikke kunde opfylde det, at han ikke kunde gaa til Rigsdagen, som han jo heller ikke gik til, skønt den var inde. Han har sagt, at Grunden var den, at hele Basis for Ordningen var, at ingen fik noget at vide om den egentlige Sandhed i, hvad der forelaa. Hvorvidt Statsministeren er gaaet til Medlemmer af Regeringen og har spurgt, om de vilde medvirke til denne Garanti, eller til Medlemmer af sit Parti, savner jeg Kendskab til.

Dette Forhold, at Nationalbanken har overtaget de 30 Mill. Kr.s Reservefondstilskud paa en Forventning om, at Staten vilde garantere den, helt eller delvis, forklarer maaske noget den mærkværdige Flytning af Nationalbankens Tilskud, som nu har fundet Sted, og som af de andre ærede Ordførere karakteriseredes derhen, at Nationalbankens Tilskud fra at være faktisk tabt i Dag, hvad det vilde have været, hvis det var blevet effektivt, er flyttet over til at blive en Andel i en særlig beskyttet Præferenceaktiekapital, altsaa fra at være tabt er blevet et — hvis Ordningen holder, hvad jo alle tror — sikkert 5 pCt.s rentebærende Papir. Thi det er ogsaa ved Forhandlingerne i Udvalget blevet oplyst, at det er ikke Nationalbanken, som har ønsket, at de 30 Mill. Kr. skulde flyttes paa denne Maade, det er ikke et Krav fra Nationalbanken, end ikke et Ønske fra Nationalbanken. Efter det oplyste maa man forudsætte, at Nationalbanken er gaaet ud fra, at dens 30 Mill. Kr. skulde staa der, hvor de stod, i Reservefondskapitalen, til Tab foran Aktiekapitalen, altsaa sikkert tabt nu, men at man ved Forhandlingerne fra Regeringens Side har opnaaet Enighed med Nationalbanken om, at den var villig til at lade